

Emil Boleslav Lukáč

(*1900, Hodruša - Hámre – †1979, Bratislava)

Životopis

Študoval v Hodruši, na lýceu v Banskej Štiavnici, neskôr pokračoval na Evanjelickej bohosloveckej fakulte a Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave, študoval protestantské bohoslovie a filozofickú fakultu v Paríži. V roku 1928 sa venoval štúdiu evanjelickej teológie na fakulte v Lipsku, až napokon získal doktorát z filozofie.

Ako kňaz pôsobil len krátko, keď bol kaplánom vo viacerých slovenských mestách (Martin, Modra, Brezno). Neskôr pôsobil ako generálny tajomník evanjelickej cirkvi na Slovensku pre odbor mládeže, bol učiteľom slovenského jazyka na Hudobnej a dramatickej akadémii, bol profesorom na Dievčenskom reformovanom gymnáziu. V predvojnovom období začal byť tiež politicky činný. Bol poslancom Národného zhromaždenia v Prahe, v období Slovenského štátu bol poslancom Slovenského snemu, pracoval na Povereníctve školstva a osvety. Pôsobil v Literárnom múzeu Janka Jesenského a bol korektorom v Západoslovenských tlačiarňach. Potom sa venoval výhradne literárnej činnosti.

Okrem bežných povolání bol celý život činný tiež v oblasti literatúry. Stal sa zakladateľom Spolku slovenských spisovateľov, kde bol neskôr tiež tajomníkom. Založil časopis Tvorba, ktorý aj viedol. Pracoval preň ako redaktor, no nebolo to jeho jediné pôsobenie v literárnej redakcii. Ako redaktor pracoval vo viacerých časopisoch: Národné noviny, redigoval časopis Nový rod, redigoval časopis Mladé Slovensko, neskôr to boli časopisy LUK, Slovenské smery a iné.

Tvorba

Prvé verše začal písať už počas štúdií v Bratislave. V tomto období napísal prvé verše, ale tiež prekladal z modernej francúzskej (Charles Baudelaire) a maďarskej (Endre Ady) poézie, neskôr sa venoval tiež prekladom z nemeckej, orientálnej, ruskej a anglickej literatúry. Okrem prekladom a vlastnej tvorby sa tiež venoval posudzovaniu, opravovaniu a korigovaniu tvorby mladších slovenských spisovateľov, pričom často krát publikoval mnohé ich prvotiny.

Okrem písania poézie sa venoval i publicistike, kde uverejňoval svoje drobné články, komentáre, recenzie, ale i rozsiahlejšie state a štúdie z oblasti literatúry, sociálnej sféry, či k filozoficko-náboženskej a politickej problematike. Ako nemanželské dieťa sa vedel vcítiť do bôľov a smútkov iných ľudí, preto mu ostal najbližší symbolizmus a najbezpečnejšou istotou mu bol domov. Svojou tvorbou sa stal vedúcim predstaviteľom neosymbolizmu v slovenskej medzivojnovnej poézii. Bol ovplyvnený hlbokým kresťanským presvedčením, ale tiež priateľstvom so slovenským spisovateľom Vladimírom Royom. Zo starších autorov ho ovplyvnila najmä tvorba Pavla O. Hviezdoslava či Martina Rázusa.

V roku 1936 sa stal organizátorom I. kongresu slovenských spisovateľov v Trenčianskych Tepličiach. Po roku 1948 padol do nemilosti a do poézie sa vrátil až v polovici 60. rokov. Napriek tomu mu bol v roku 1976 udelený titul zaslúžilý umelec.

Básnické zbierky

- 1922 - *Spoved'*
- 1925 - *Dunaj a Seina*
- 1926 - *Hymny k sláve Hosudarovej*
- 1928 - *O láske neláskavej*
- 1929 - *Spev vlkov a iné básne*
- 1929 - *Križovatky*
- 1934 - *Elixír*
- 1934 - *Hymny* (druhé vydanie Hymny k sláve Hosudarovej)
- 1938 - *Moloch*
- 1944 - *Bábel*
- 1949 - *Záhrada útechy* (výber prekladov z európskej poézie)
- 1967 - *Óda na poslednú a prvú*
- 1969 - *Parížske romance*
- 1978 - *Srdce pod Kaukazom*

Zdroj: http://sk.wikipedia.org/wiki/Emil_Boleslav_Luk%C3%A1%C4%8D